

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce:

zastoupen advokátkou JUDr. Alenou Vlčkovou
sídlem Habrová 2642/9, Praha 3

proti
žalovaný:

náměstek ministra vnitra pro státní službu
sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne , č. j.:

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u Městského soudu žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne [REDACTED], č. j.: [REDACTED], kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu zahraničních věcí ze dne [REDACTED], č. j. [REDACTED] o odvolání žalobce ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 4 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o státní službě) a o zařazení na služební místo po ukončení vyslání k výkonu zahraniční služby a o určení platu podle § 44 písm. n) a § 67 téhož zákona.
2. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývají následující podstatné skutečnosti.
3. Dne [REDACTED] vydal státní tajemník v Ministerstvu zahraničních věcí rozhodnutí, č. j. [REDACTED], kterým se podle 60 odst. 4 zákona o státní službě [REDACTED] s účinností ode dne [REDACTED] odvolává ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu v [REDACTED]. Dalšími výroky tohoto rozhodnutí bylo rozhodnuto o zařazení na služební místo po ukončení vyslání k výkonu zahraniční služby a o určení platu. V odůvodnění rozhodnutí k odvolání ze služebního místa představeného služební orgán uvedl, že takto rozhodl na základě podnětu a doporučení vedení Ministerstva zahraničních věcí. Dne [REDACTED] vydal státní tajemník v Ministerstvu zahraničních věcí pod č. j. [REDACTED] opravné rozhodnutí, jímž opravil zjevnou nesprávnost ve výrokové části písemného prvostupňového rozhodnutí, kdy nesprávně označený výrok č. VI. opravil na výrok č. IV.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uplatnil obdobné námitky jako v podané žalobě. K odvolání ze služebního místa představeného namítl, že podle čl. 63 písm. e) Ústavy ČR je pravomoc pověřovat a odvolávat vedoucí zastupitelských misí svěřena prezidentu republiky. Takové rozhodnutí prezidenta republiky neobdržel. Dle odvolatele nastupuje pravomoc státního tajemníka podle zákona o státní službě teprve po rozhodnutí prezidenta republiky. Dále odvolatel poukázal na to, že v odůvodnění rozhodnutí nejsou uvedeny důvody jeho odvolání. K jeho působení v roli velvyslance nebyly žádné připomínky, ani [REDACTED]. V doplnění odvolání pak odkázal na vyjádření ministra zahraničních věcí k předmětným textům, které dle jeho názoru vyznívalo tak, že nemají vliv na postavení odvolatele. K poškození dobrého jména České republiky nemohlo dojít.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zopakoval, že odvolatel byl odvolán ze služebního místa představeného rozhodnutím vydaným podle § 60 odst. 4 zákona o státní službě. Dále uvedl, že z funkce vedoucího zastupitelské mise ve [REDACTED] byl odvolán rozhodnutím prezidenta republiky ze dne [REDACTED]. K těmto dvěma odlišným úkonům vzhledem k námitce účastníka pak uvedl, že zastává-li osoba pozici vedoucího zahraniční mise, jedná se na jedné straně o výkon státní služby podle zákona o státní službě a na straně druhé o výkon funkce, do které je osoba jmenována prezidentem republiky podle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy. Jedná se tak o dva samostatné instituty. Článek 63 Ústavy stanoví kompetence prezidenta republiky, které vykonává v součinnosti s předsedou vlády (nebo jím pověřeným členem vlády) a za něž z Ústavy odpovídá vláda. Tento článek však nestanoví další podmínky způsobu výkonu těchto prezidentových kompetencí. Prezident republiky tak při jmenování velvyslancem není ve výběru konkrétní osoby omezen. Naproti tomu zákon o státní službě stanoví rámec hmotně-právních podmínek a požadavků na osobu státního zaměstnance a představeného státního zaměstnance, kterým je i vedoucí zastupitelského úřadu, které je žadatel o toto jmenování na toto služební místo povinen splnit. V mezinárodněprávní rovině spočívající

v mandátu hájit zájmy České republiky velvyslanec jmenuje podle čl. 63 odst. 1 písm. e) ve spojení s čl. 63 odst. 3 Ústavy prezident republiky. Ve věcech služebního poměru pak podle § 10 odst. 2 zákona o státní službě jedná a rozhoduje služební orgán. Ne vždy musí být velvyslanec vedoucí zastupitelského úřadu. Jsou-li splněny podmínky pro skončení služebního poměru osoby velvyslance, který je současně vedoucím zastupitelského úřadu, nebo je takový státní zaměstnanec odvolán ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu postupem podle § 60 odst. 4 zákona o státní službě a zařazen na jiné služební místo podle § 61 zákona o státní službě nebo na volné služební místo podle § 67 odst. 4 zákona o státní službě, měla by být osoba velvyslance odvolána prezidentem republiky též z funkce velvyslance. Mohou ale nastat i případy, kdy prezident republiky takovou osobu z funkce velvyslance neodvolá a ponechá ji ve funkci velvyslance do doby, než uplyne doba určitá, na kterou je tato osoba do funkce prezidentem republiky. Proto žalovaný neshledal postup služebního orgánu jako rozporný se správním řádem, neboť postup služebního orgánu a prezidenta republiky byl ve vzájemném souladu. K odvolací námitce žalobce, že v prvostupňovém rozhodnutí nebyly uvedeny důvody jeho odvolání, žalovaný uvedl, že zákon o státní službě umožňuje odvolání vedoucího zastupitelského úřadu podle § 60 odst. 4 zákona o státní službě bez udání konkrétních důvodů, tj. služební orgán neměl povinnost uvést v odůvodnění rozhodnutí o odvolání ze služebního místa vedoucího zastupitelského úřadu podle § 60 odst. 4 zákona o státní službě konkrétní důvody. Pro posouzení věci není významné, zda k dosavadnímu výkonu služby účastníka byly či nebyly výhrady, když odvolání je možné bez uvedení důvodů.

6. Žalobce v podané žalobě namítl, že v případě jeho odvolání z místa vedoucího zahraniční mise zvolil správní orgán nesprávný postup, který byl v přímém rozporu se zákonem. Postup, kterým k odvolání došlo, byl dle žalobce nesprávný, neboť jeho odvolání ze služebního místa představeného mělo předcházet rozhodnutí prezidenta republiky o odvolání z funkce vedoucího diplomatické mise. Nesprávnost úředního postupu spatřoval žalobce v tom, že byl nejen nelogický, ale postrádal i oporu v § 44 písm. g) zákona o státní službě, v čl. 33 odst. 1 metodického pokynu náměstka ministerstva vnitra pro státní službu č. 1/2016 a v § 10 odst. 4 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon o zahraniční službě*).

7. Dále žalobce uvedl, že důvod svého odvolání pokládá za protiprávní. I když ustanovení § 60 odst. 4 zákona o státní službě umožňuje služebnímu orgánu odvolání z místa vedoucího zastupitelského úřadu bez udání důvodů, neznamená to, že takové odvolání může být bezdůvodné. V daném případě je nesporné, že ministr zahraničních věcí spatřoval při podání podnětu k žalobcovu odvolání státnímu tajemníkovi v Ministerstvu zahraničních věcí jako důvod

.....

.....

Z uvedeného vyplývá, že důvodem pro odvolání žalobce z funkce nebyl žalobcův osobní výkon funkce velvyslance, jímž byl jmenován. Žalobce popsal svou dlouholetou kariéru diplomata, kdy působil řadu let v zahraničí (např.

..... atd.) a uvedl, že

..... Proto důvody svého odvolání pokládal žalobce za nelegitimní, nemající oporu v zákoně.

8. Žalobce vyslovil, že se cítí poškozen na svých právech, neboť důsledkem rozhodnutí je nejen ztráta velvyslaneckého postu, nýbrž to s sebou nese i další důsledky pro žalobcovo působení na Ministerstvu zahraničních věcí, a to žalobcovo zařazení na dočasné místo ministerského rady do [REDAKCE], po němž by mohla následovat výpověď ze služebního poměru, jeho nezařazení na služební místo, které by odpovídalo jeho kvalifikaci a dosavadní praxi, záznam podle § 181 odst. 1 písm. i) zákona o státní službě do rejstříku státních zaměstnanců. V neposlední řadě se žalobce uvedl, že byl poškozen na důstojnosti, cti a dobré pověsti, byla ohrožena vážnost jeho postavení a celé jeho rodiny a uplatnění ve společnosti ve smyslu § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších zákonů.
9. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí.
10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v daném případě je nutné rozlišovat mezi úkony prezidenta republiky a mezi služebně-právní úkony podle zákona o státní službě. V prvním případě se jedná o výkon funkce, do které je osoba jmenována prezidentem republiky podle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy, na straně druhé o výkon státní služby podle zákona o státní službě. Jedná se tak o dva samostatné instituty. V mezinárodněprávní rovině spočívající v mandátu hájit zájmy České republiky tedy velvyslanec jmenuje podle čl. 63 odst. 1 písm. e) ve spojení s čl. 63 odst. 3 Ústavy prezident republiky. Ve věcech služebního poměru pak podle § 10 odst. 2 zákona o státní službě jedná a rozhoduje služební orgán. Jsou-li naplněny podmínky pro skončení služebního poměru vedoucího zastupitelského úřadu, který je současně velvyslancem, nebo je takový státní zaměstnanec odvolán ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu postupem podle § 60 odst. 4 zákona o státní službě, měla by být osoba velvyslance odvolána prezidentem republiky též z funkce velvyslance. V uvedeném případě k odvolání žalobce z funkce velvyslance došlo, a to rozhodnutím prezidenta republiky ze dne [REDAKCE]. Dle prvostupňového rozhodnutí byl žalobce odvolán ze služebního místa vedoucího zastupitelského úřadu s účinností ode dne [REDAKCE], přičemž dne [REDAKCE] byl žalobce odvolán i z funkce velvyslance prezidentem republiky. Zákon o zahraniční službě vstoupil v účinnost až [REDAKCE], tj. po vydání rozhodnutí služebního orgánu a žalovaného a na uvedený případ nedopadá. Co se týče důvodů odvolání ze služebního místa představeného, zde žalovaný uvedl, že § 60 odst. 4 služebního zákona umožňuje odvolat vedoucího zastupitelského úřadu bez udání konkrétních důvodů. Z rozhodnutí o odvolání žalobce ze služebního místa ani ze spisové dokumentace nevyplývá, že by žalobce byl odvolán z důvodu [REDAKCE], jak sám uváděl v odvolání i v podané žalobě. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
11. V replice podané soudu dne 14. 9. 2017 žalobce uvedl, že nadále trvá na pořadí úkonů vedoucích k odvolání z pozice vedoucího zastupitelské mise, jak bylo uvedeno v žalobě. Žalobce nezpochybňoval, že zákon o zahraniční službě nabyl účinnosti až [REDAKCE], avšak poukázal na to, že § 10 odst. 4 zákona o zahraniční službě pouze zpřesnil dosavadní právní úpravu obsaženou v zákonu o státní službě. V tomto případě služební orgán rozhodl o odvolání vedoucího zastupitelské mise dříve než prezident. Bez ohledu na účinnost rozhodnutí služebního orgánu, mohl prezident rozhodnout později, čímž by služební orgán vytvořil situaci, kdy by žalobce měl současně vykonávat funkci vedoucího zastupitelského úřadu v [REDAKCE], kam byl vyslán jako velvyslanec ve [REDAKCE] a zastupovat Českou republiku navenek v rámci pravomocí, které mu byly svěřeny, a současně by měl vykonávat v ústředí práci vrchního ministerského rady vyplývající mu z rozhodnutí služebního orgánu o dočasném služebním zařazení s místem určení výkonu práce ve služebním působišti Praha ve služebním úřadu Ministerstvo zahraničních věcí. Pokud šlo o důvody odvolání, žalobce poukázal na § 60 odst. 4 zákona o státní službě s tím, že důvod, ať již je uveden či není, musí existovat. Odvolání žalobce s uvedením důvodu [REDAKCE]. Pokud není důvod alespoň v krátkosti popsán, je přezkum, ať již nadřízeným

správním orgánem nebo soudem nemožný. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 Aps 3/2005 – 35.

12. V duplice ze dne 4. 10. 2017 žalovaný uvedl, že ve svém vyjádření ze dne 29. 8. 2017 poukázal na to, že právní úprava odvolání vedoucího zastupitelského úřadu zůstala zachována, pouze došlo k jejímu přesunutí ze zákona o státní službě do zákona o zahraniční službě (§ 10 odst. 4 zákona o zahraniční službě). K vlivu rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu vydaného státním tajemníkem v Ministerstvu zahraničních věcí na rozhodnutí o odvolání velvyslance vydané prezidentem republiky, žalovaný uvedl, že rozhodnutí služebního orgánu nemá vliv na rozhodnutí prezidenta republiky a že zrušení rozhodnutí služebního orgánu odvolacím orgánem by nemělo vliv na platnost rozhodnutí prezidenta republiky o odvolání žalobce, neboť i při zrušení rozhodnutí služebního orgánu o odvolání žalobce, by rozhodnutí prezidenta republiky zůstávalo i nadále v platnosti. Ustanovení umožňující odvolání bez uvedení důvodů má vliv na rozsah přezkumu takového rozhodnutí, kdy správní orgán, který rozhodnutí přezkoumává, nepřezkoumává důvody odvolání, ale pouze zákonnost takového rozhodnutí, tj. zda služební orgán mohl postupovat podle § 60 odst. 4 zákona o státní službě, resp. zda žalobce byl státním zaměstnancem, kterého je možné odvolat bez uvedení důvodu, aniž by dále zjišťoval a přezkoumával důvody takového odvolání. Žalobce vykonával službu na služebním místě představeného – vedoucího zastupitelského úřadu v [REDAKCE], byl tedy představeným státním zaměstnancem, na nějž se § 60 odst. 4 zákona o státní službě vztahoval.
13. Ve vyjádření ze dne 12. 9. 2019 žalobce zopakoval, že úřední postup a zákon dodržen nebyl, když rozhodnutí správního orgánu – státního tajemníka, které mělo navazovat na rozhodnutí o odvolání prezidentem a má prováděcí charakter k rozhodnutí prezidenta, předcházelo rozhodnutí prezidenta a z nejasných, nezdůvodněných a nezdůvodnitelných příčin jej předvíдалo. K § 60 odst. 4 zákona o státní službě žalobce uvedl, že výrok napadených rozhodnutí skutečně důvod odvolání neuvedl, avšak skutečný důvod odvolání ministerstvo zahraničních věcí nijak netajilo, vyjadřovala se k němu opakovaně veřejně ve sdělovacích prostředcích i mluvčí MZV i sám ministr zahraničních věcí pan [REDAKCE], nakonec i sám prezident republiky. Tudíž dle názoru žalobce podléhá důvod odvolání rovněž soudnímu přezkumu. V tomto veřejně medializovaném případě nelze posuzovat napadená rozhodnutí pouze z formálního hlediska, když služební orgán využil možnost pravý důvod odvolání neuvést. Státní zaměstnanec, ať už v jakékoli funkci, vykonává svoji činnost osobně a také za její výkon osobně odpovídá. České právo nezná pojem kolektivní odpovědnosti, každý odpovídá za své jednání sám. V daném případě tomu tak nebylo, žalobce byl odvolán ze své funkce, zařazen na služební místo pouze na dobu určitou s tím, že reálně hrozilo po marném uplynutí této doby jeho propuštění z diplomacie, a to z důvodu konání jiné osoby.
14. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud tedy v této věci vycházel ze znění zákona o státní službě platného do 30. 6. 2017. Soud rozhodoval bez jednání, neboť byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s.ř.s.
15. V daném případě má žalobce za to, že státní tajemník v Ministerstvu zahraničních věcí nemohl vydat rozhodnutí o jeho odvolání ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu v [REDAKCE] dříve, než by prezident republiky rozhodl o jeho odvolání z funkce velvyslance. Soud přihlédl zejména k následující právní úpravě.
16. Podle čl. 63 odst. 1 písm. e) Ústavy České republiky prezident republiky pověřuje a odvolává vedoucí zastupitelských misí.

17. Podle § 9 odst. 1 zákona o státní službě představeným je státní zaměstnanec, který je oprávněn vést podřízené státní zaměstnance, ukládat jim služební úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat výkon jejich služby a dávat jim k tomu příkazy. Za představeného se za podmínek stanovených tímto zákonem považuje i fyzická osoba, která je oprávněna na základě zákona dávat státnímu zaměstnanci příkazy k výkonu služby; představeným může být i příslušník bezpečnostního sboru nebo voják z povolání.
18. Podle § 9 odst. 4 zákona o státní službě představeným je též vedoucí zastupitelského úřadu.
19. Podle § 15 odst. 4 zákona o státní službě ve věcech týkajících se změn služebního poměru podle § 44 písm. f) a g) a skončení služebního poměru postupuje státní tajemník po projednání s příslušným členem vlády nebo s vedoucím Úřadu vlády.
20. Podle § 44 písm. g) zákona o státní službě změnou služebního poměru je odvolání ze služebního místa představeného.
21. Podle § 60 odst. 4 zákona o státní službě vedoucí zastupitelského úřadu může být odvolán ze služebního místa z jakýchkoli důvodů nebo bez uvedení důvodu.“
22. Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že je třeba rozlišovat mezi odvoláním z funkce vedoucího zastupitelské mise prezidentem republiky a mezi odvoláním ze služebního místa představeného – vedoucího zastupitelského úřadu. Žádný právní předpis nestanoví pořadí, ve kterém mají být tyto úkony učiněny. Z § 15 odst. 4 zákona o státní službě vyplývá, že státní tajemník jmenuje či odvolává představeného, kterým je též vedoucí zastupitelského úřadu po projednání s příslušným členem vlády nebo s vedoucím Úřadu vlády. V daném případě, a ani žalobce netvrdil opak, prvostupňový správní orgán vydal prvostupňové rozhodnutí až poté, co státní tajemník jako příslušný správní orgán, předmět správního rozhodnutí projednal s příslušným členem vlády ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státní službě. V prvostupňovém správním rozhodnutí bylo ostatně uvedeno, že služební orgán rozhodl o odvolání na základě podnětu a doporučení vedení Ministerstva zahraničních věcí. Není tak zřejmé, v čem přesně žalobce spatřoval rozpor prvostupňového rozhodnutí s § 44 písm. g) zákona o státní službě.
23. Jak bylo již shora uvedeno, právní úprava časovou návaznost úkonů prezidenta a služebního orgánu neřeší, ale z logiky věci je zřejmé, že by na sebe úkony prezidenta a služebního orgánu (státního tajemníka) při odvolání vedoucího zastupitelské mise i představeného – vedoucího zastupitelského úřadu měly v optimálním případě časově navazovat či být činěny v blízké časové souvislosti. Soud však neshledává důvodů, pro které by bylo nutné postupovat tak, jak tvrdí žalobce, to je, že odvolání ze služebního místa vedoucího zastupitelského úřadu musí předcházet rozhodnutí prezidenta republiky o odvolání z místa vedoucího zastupitelské mise (z pozice velvyslance). V tomto případě oba procesy evidentně probíhaly paralelně vedle sebe. Po správně právní linii bylo vydáno správní rozhodnutí [REDAKCE], jemuž předcházelo jednání správního orgánu (státního tajemníka) s příslušným členem vlády (viz výše), v linii ústavněprávní byl návrh příslušného člena vlády (tj. ministra zahraničních věcí) o odvolání žalobce z postu vedoucího zastupitelského úřadu v [REDAKCE] projednáván vládou a schválen dne [REDAKCE], jak uvedl žalobce. K odvolání žalobce z postu velvyslance prezidentem republiky došlo dne [REDAKCE]. Názor žalobce o nesprávnosti postupu, což mělo mít za následek i nesprávnost napadeného rozhodnutí, soud neshledal jako odůvodněný. Postup služebních orgánů v této věci nelze hodnotit jako nezákonný. Soud považuje v této věci za vhodné poukázat i na to, že změna služebního poměru žalobce se stala účinnou od [REDAKCE], že tedy účinnost odvolání ze služebního místa představeného nastala až poté, kdy prezident republiky rozhodl o odvolání žalobce z pozice velvyslance. Rozhodnutí o odvolání ze služebního místa nabylo právní moci rovněž až po vydání rozhodnutí o odvolání z funkce velvyslance prezidentem republiky. Skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne [REDAKCE], ještě neznamená, jak dovozoval žalobce, že správní orgán předjímal rozhodnutí prezidenta republiky, zvláště když v obou případech, jak po linii ústavněprávní, tak i správně právní, předcházelo projednávání odvolání s příslušným členem

vlády. Časově tedy vše bylo činěno nejen v blízké časové souvislosti, ale v zásadě zde byl i vztah návaznosti, tj. schválení vládou [REDACTED], odvolání prezidentem [REDACTED] – ústavněprávní linie, předběžná vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí [REDACTED] – správně právní linie.

24. Pokud jde o čl. 33 odst. 1 Metodického pokynu náměstka ministerstva vnitra pro státní službu č. 1/2016, tento zní: „*Představeného odvolává ze služebního místa ten, kdo jej na dané služební místo jmenoval, resp. kdo má tuto pravomoc na základě ustanovení § 52 až 58 ZSS. Představeného, kterého na základě přechodných ustanovení ZSS jmenoval jiný orgán, než ten, který má tuto pravomoc podle § 52 až 58 ZSS (státní tajemníci byli jmenováni podle § 187 ZSS náměstkem ministra vnitra pro státní službu, ačkoli jinak jsou podle § 53 odst. 1 ZSS jmenováni vládou), odvolává ze služebního místa ten, kdo má podle § 52 až 58 ZSS pravomoc jej na dané služební místo jmenovat. Ne vždy však musí být s ohledem na dikci ustanovení § 52 odst. 1, § 53 odst. 1, § 54 odst. 1 a § 56 ZSS osobou, která představeného odvolává, služební orgán (např. služebním orgánem vůči státnímu tajemníkovi nebo personálnímu řediteli sekce pro státní službu je náměstek ministra vnitra pro státní službu, ale jmenuje ho, a tedy i odvolává, vláda.)*“ V tomto případě nejde o obecně závazný předpis, nicméně není jasné, v čem žalobce spatřoval rozpor prvostupňového správního rozhodnutí s tímto metodickým pokynem. V soudním řízení správním vymezuje hranice soudního přezkumu žalobce. Soud není povinen ani oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat namísto něj možné vady napadeného správního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu povinen z úřední povinnosti (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).
25. Jestliže žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 4 Aps 3/2005 – 35, nejedná se o odkaz případný. Žalobce ostatně nenapadl samotný akt odvolání prezidentem republiky, tj. žalovaným není prezident republiky, jak tomu bylo v případě, který projednával Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2006, č. j. 4 Aps 3/2005 – 35. Předmětem přezkumu v tomto případě není ani povaha aktu prezidenta, tj. zda se jednalo o ústavní akt či specifickou formu správního úkonu.
26. Z výše uvedených důvodů shledal soud první žalobní námitku žalobce nedůvodnou.

Pokud jde o druhou žalobní námitku i tuto soud shledal nedůvodnou, a to z následujících důvodů. Ustanovení § 60 odst. 4 zákona o státní službě stanoví zcela jednoznačně, že vedoucí zastupitelského úřadu může být odvolán ze služebního místa z jakýchkoli důvodů nebo bez uvedení důvodů. Z prvostupňového rozhodnutí i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl odvolán ze služebního místa vedoucího zastupitelského úřadu [REDACTED] bez uvedení důvodů, což zákon umožňoval. [REDACTED], na které žalobce poukazoval, byly pro přezkumnou činnost soudu irelevantní, neboť předmětem přezkumu v tomto případě bylo napadené rozhodnutí a zprostředkovaně i prvostupňové rozhodnutí (viz § 4 odst. 1 písm. a), § 65 odst. 1 s.r.s.). Podobně bez významu byly i další skutečnosti, např. dlouholetá kariéra žalobce v diplomatickém sboru, neboť ani to nebylo předmětem správního uvážení při vydávání napadeného rozhodnutí. I když možnost odvolání ze služebního místa bez uvedení důvodů může vzbuzovat domněnky o možnosti zneužití práva, je třeba v daném případě, kdy se jedná o služební místo vedoucího zastupitelského úřadu, brát v potaz, že se jedná o služební místo, ve kterém státní zaměstnanec vykonává svou činnost v jiném státě, přichází do kontaktu s různými úřady či osobami z cizího státu, v daném případě působil i v roli velvyslance, a proto se jedná o specifickou oblast státní služby, kdy lze připustit i odvolání ze služebního místa bez uvedení důvodů. Za této situace není třeba se zabývat tím, zda [REDACTED]. Ostatně i zákon č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů (zákon o zahraniční službě), ve znění pozdějších předpisů v § 39 stanoví, že vedoucí zastupitelského úřadu může být odvolán ze služebního místa i bez uvedení důvodu. Je však třeba uvést, že z tohoto zákona o zahraniční službě nelze v této věci vycházet, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno a stalo se pravomocným před nabytím účinnosti tohoto zákona.

27. K tvrzení žalobce o dopadu rozhodnutí do jeho profesního a osobního života považuje soud za potřebné uvést, že tyto okolnosti nejsou právně významné při přezkoumávání zákonnosti napadeného rozhodnutí. Ochrany těchto práv se žalobce mohl domáhat jinými právními prostředky.
28. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. prosince 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu